

Kului vielä muutama päivä ennen kuin Mia pääsi pois karanteenista. Meidän karanteenissa olomme aikana muualla päämajassa oli vallinnut melkoinen hässäkkä. Koko henkilökunnalta oli pitänyt ottaa näytteet ja kaikki puhtaat oli evakuoitu maanalaista reittiä pitkin varapäämajaan, siksi aikaa kun biopuhdistusryhmä oli steriloinut koko rakennuksen. Nyt väki oli palannut takaisin ja näytti siltä, että viruksen leviäminen päämajan sisällä oli onnistuttu estämään. Kuljin käytävää pitkin matkalla yöpymishuoneeseeni kun Adam tuli vastaan käytävällä. Tervehdimme, mutta pysäytin hänet aloittamalla keskustelun, sillä janosin vastauksia. "Kuka se hyökkääjä oikein oli?" "Tarkistimme hänen henkilöllisyytensä. Mies oli köyhälistöä." "Hän ei näyttänyt ollenkaan siltä. Liian hyväkuntoiset vaatteet. Sitäpaitsi, aika harva saa käsiinsä raidepistoolia. Nehän ovat armeijan kalustoa." "Kuka tahansa hänet on värvännytkin omaa resursseja." "Miten hän edes pääsi sisään?" "Kasvot jotka näit eivät olleet hänen omansa" "Joten samalla tavalla kuin me pääsimme Viktor Watersin juhliin?" "Tismalleen" "Olisikohan hän voinut olla niin uskollinen, että ampui itsensä, jottei paljastaisi työnantajaansa." "Mahdollista. Tai ehkei hän vain sietänyt ajatusta uuden paremman elämänsä menettämisestä. Hänellä näytti olevan myös kasvain olkapäässä." Adam oli hetken hiljaa ja näytti sitten hyvin vakavalta sanoessaan, "Yksi asia on kuitenkin perin häiritsevää, nimittäin se miten hän löysi tänne. Pelkäänpä, että joukossamme taitaa olla myyrä." Juteltuani Adamin kanssa, menin huoneeseeni ja rojahdin sängylle. Viimeaikoina oli tapahtunut niin paljon, että olin henkisesti lopussa. Makoilin sängyllä katsellen valkoista betonikattoa, joka oli täysin tasainen ja sileä vailla mitään yksityiskohtia. Tämä tasaisen tylsä värittömyys tuuditti minut lopulta uneen. Näin unta, jossa olin taas sairaalasiiven karanteenihuoneessa ja seisoin sängyn vieressä. Mia makasi siinä liikkumattomana. Tuijotti kattoon tyhjin mitään näkemättömin silmin. Suupielissä oli verta. Yllättäen Viktor Waters seiso vieressäni "Mikä sääli. Niin kauniskin vielä. Olisin kyllä tiennyt miten pelastaa hänet", Waters puhui äänensävyllä, joka vaikutti suurin piirtein siltä kuin Mia olisi ollut vain joku kaunis rikki mennyt lasiastia. "Häivy siitä kusipäinen...!", aloin raivota Watersille, mutta yhtäkkiä laboratorioon hyökännyt mies syöksyi ovesta sisään pistooli kädessä. Raidepistoolin piippu osoitti minua kohti. Sormi painoi liipasinta. Kaikki pimeni. Heräsin hätkähtäen. Yritin tasata hengitykseni. Uni oli tuntunut niin todentuntukselta, että ihan puistatti. Vaikka elämäni geenivarkaana oli opettanut minut kovapintaiseksi ja kylmähermoiseksi, oli silti vaikeaa käsitellä kaikkea viimeaikoina kokemaani. Ruokailulla, istuin Mian kanssa kahdestaan eräässä nurkkapöydässä. Pyörittelin hajamielisenä haarukallani levämuhennosta ja paistettuja heinäsiirkoja edestakaisin. "Vaikutat uupuneelta", Mia sanoi. "Joo. Kaikenlaista on tapahtunut. Rasittaa henkisesti" "Totta." "Mutta sinä vaikutat ihmeen energiseltä ottaen huomioon millaisessa kunnossa olit vähän aikaa sitten." "Nooh. Yritän vain ajatella niin, että ei pidä jäädä tuleen makaamaan. Sitä paitsi moinen kokemus avaa aivan uusia näkökulmia elossa olemisen arvostamiseen" "Onhan tuossa järkeä" "Arvaa mitä muuten", Mia vaihtoi aihetta, "Juttelin tohtori Winskyn kanssa. Hän on löytänyt jotain tärkeää liittyen siihen hyökkääjään" "Ai, mitä?", kiinnostukseni heräsi. "Ruumista säilytettiin laboratorion yksi kylmävarastossa, ja nyt tohtori Winsky tutki sitä ja löysi näkymättömän tatuoinnin." "Ai sellaisen joka näkyy vain uv-valossa?" "Jep." "Mutta miten hän oikein keksi etsiä sitä?" "Kuulemma jengitatuointien etsintä uv-valolla on oikeuslääketieteellinen rutiinitoimenpide" "Aijaa. Mutta millainen tatuointi se sitten oli?" "Vihreä silmä", Mia sanoi hiljaa. "Tarkoitatko.. että se Vihreä silmä?", kysyin häkeltyneenä. Mia nyökkäsi. Tunsin vilunväristyksen. Mieleeni ilmestyi muistikuva talon seinään spraymaalatusta ihmissilmän ääriviivoja yksinkertaistettuna esittävästä vihreästä symbolista. Vihreä silmä oli samannimisen ääriradikaalin ympäristöliikkeen symboli. Ryhmä vastusti kiivaasti gm-ihmisiä, mutta en olisi silti kuvitellut heidän menevän näin pitkälle. "Tämä alkaa saada yhä

huolestuttavampia piirteitä", sanoin hiljaa. Mia nyökkäsi. "Hyväksyttekö te nuoret tällaisen vanhuksen joukkoonne?", kysyjä oli Ben. "No jos nyt tämän kerran", Mia virnisti. Ben istuutui pöytäämme. "Mukavaa saada teidät kaksi takaisin. Kuinka voitte?" "Ei hullummin, olosuhteet huomioon ottaen", vastasin. "No sepä mukava kuulla. Hyvä, että pärjäillette vaikka tämä homma onkin kehkeytnyt aika rajuksi. Olen todella iloinen, että virus saatiin hallintaan. Se olisi voinut koitua todella monille kohtalokkaaksi. Kuolonuhreille pidetään järjestön sisäinen muistotilaisuus todennäköisesti lähipäivinä." Yllättäen eräs nuori nainen tuli ilmoittamaan meille, että johtaja Zincillä oli asiaa ja hän halusi meidät välittömästi huoneeseensa. Nousimme ruokapöydästä ja veimme lautasemme palautuspisteeseen. Kaavin bioroskikseen möykyn levämuhennosta, jota en ollut ehtinyt syödä. Pian harpoimme kaikki kolme käytävien poikki johtaja Zincin ovelle. Astuttuamme sisään, tervehdimme johtajaa ja kävimme istumaan tuoleille tutun lasipöydän ääreen. "Olettekin kenties ehtineet kuulla juuri paljastuneesta huolestuttavasta seikasta. Vaikuttaa pahasti siltä, että ääriliike Vihreä silmä kytkeytyy jotenkin gm-virukseen." Nyökyttelimme vakavina. Zinc jatkoi: "Ehdotan, että otamme asiasta selvää soluttautumalla liikkeeseen. Oletettavasti liikkeen kokoustilassa on vakoilutekniikan käytön estävä häirintälaitte jotenka, Mia ja Teo, ajattelin että te voisitte ujuttautua mukaan seuraavaan Vihreän silmän kokoontumiseen. Ben vastaa iskuryhmästä, joka odottaa taustatukena ja valtaa paikan jos joudutte pulaan." Seuraavana päivänä menimme Mian kanssa siihen samaan huoneeseen, jossa meidät oli maskeerattu Viktor Watersin juhlia varten. Adam oli siellä jo odottamassa. Tervehdimme häntä ja asetuimme tuoleille, jotka näyttivät siltä, että ne oli viety parturi-kampaamosta. Tutut hämähäkkimäiset maskeeraajarobotit laskeutuivat mekaanisten varsien varassa katonrajasta eteemme ja alkoivat sutia lateksin kaltaista massaa kasvoillemme, luodakseen niille uudet piirteet. Kun aine oli kovettunut, se sai pintaansa kerroksen kosmeettisia väriaineita. Olin melkein yhtä ihmeissäni työn laadusta kuin ensimmäisellä kerralla, katsellessani vieraita kasvoja edessäni olevasta peilistä. Tavallisten toimenpiteiden lisäksi saimme Mian kanssa erään erikoiskäsittelyn. Meihin nimittäin tatuoitin Vihreän silmän symboli. Biomafia oli onnistunut hankkimaan täsmälleen samanlaista, ainoastaan uv-valossa näkyvää, vihreää väriainetta, jota Vihreä silmä käytti. Pieni tatuointineula asettui kämmenselälleni ja ryhtyi nakuttamaan näkymätöntä väriainetta ihoni alle. Raidepistoolilla varustettu hyökkääjä kummitteli mielessäni ja mietin, mihin ihmeeseen olin taas ryhtymässä. Jatkuu.